

Таким образом, все, созданное людьми, совершенствуется, и нотариальное искусство не является исключением. Писцы, выступавшие в роли удостоверителя наиболее значимых в обществе юридических действий, выступили прототипом системы современного нотариата.

Список использованной литературы

1. Возникновение нотариата [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://mobile.studbooks.net/1045338/pravo/istoriya_razvitiya_notariata. – Название с экрана.
2. Ляпидевский Н. П. История нотариата [Текст] / Н. П. Ляпидевский. – М., 1875. – 310 с.
3. Краткая история нотариата [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.mirnot.narod.ru/krist.html>. – Название с экрана.
4. Долгов М. А. Краткая история нотариата / М. А. Долгов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.law.edu.ru/doc/document.asp?docID=1146696>. – Название с экрана.
5. Возникновение и развитие нотариата [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://bookwu.net/book_notariat_793/3_vozniknovenie-i-razvitiye-notariata. – Название с экрана.

Б. І. Ткаченко

студ. І курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Б. С. Бачур

ФАШИЗАЦІЯ ЯПОНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ МІЖ ДВОМА СВІТОВИМИ ВІЙНАМИ

Актуальність теми фашизму дуже велика, і пов'язана перш за все з тим, що шум, який навколо неї піднімається, несе не тільки позитивну функцію в плані висвітлення проблеми, а й зворотню в плані її популяризації та невірною трактування.

Фашизм, як ідеологія, політична система та соціальна практика завжди привертала увагу дослідників. Можна виділити кілька причин прояву інтересу до даної теми. Перша з них полягає в тому, що люди, які були сучасниками та учасниками тих подій досі живі і, порушуючи тему фашизму, ми в деякій мірі переосмислюємо їх життя, боротьбу та страждання. Другою причиною можна назвати періодичне виникнення в різних точках планети військово-політичних режимів, які запозичують методи і способи політичної боротьби з арсеналу фашистів.

З 1920 по 1945 рр. Японія вела досить агресивну зовнішню політику, яку сучасні вчені характеризують як пара-фашистську або мілітарну.

У 1927 р. в Японії відбулася чергова зміна уряду: внутрішня фінансова криза привела до влади ярого мілітариста – генерала Гііті Танака. Насамперед він розправився з «лівим» рухом в країні: робітничо-селянським партіям було завдано значної шкоди. В цьому ж році генерал Танака запропонував до уваги імператора секретний проект, згідно з яким Японія повинна була проводити політику «крові та заліза» і розтрошити західні держави. Одним з пунктів цієї програми був початок військових дій проти Радянського Союзу. Менше ніж через рік Танака приступив до реалізації свого плану: почалася інтервенція в Китаї. Ця спроба не увінчалася успіхом і кабінет Танака був відсторонений від правління. На зміну йому прийшли більш мирно налаштовані міністри. Однак в 1931 р. Японія знову нагадала про себе: чергова спроба повернути свій вплив в Китаї вилилася у війну в Маньчжурії та її захоплення. Наступним етапом стало порушення прийнятих на Вашингтонській конференції зобов'язань. У 1936 р. Японія офіційно заявила про своє небажання слідувати договорам, що ще більше загострило її відносини з Англією і США. Ці дії японського уряду підтримувалися далеко не всіма її членами. Втомившись від нескінченних зовнішньополітичних маневрів чинного уряду, фашистськи налаштовані політики зробили спробу перевороту – фашистський путч 1936 р. В результаті до влади прийшов Кокі Хіроta. Створення уряду Хіроta стало подальшим кроком на шляху фашизації Японії, що на зовнішньополітичному рівні призвело до розгортання японської агресії. Подальший розвиток країни за цим напрямком здійснювався під керівництвом першого міністра Фуміро Коноє, тісно пов'язаного з власниками великого капіталу і з військово-фашистськими колами. Саме його уряду належить ініціатива початку війни з Китаєм [1, с. 49-50].

В японській історіографії цю війну традиційно називають «китайським інцидентом», що відображає початкове уявлення японських генералів про передбачуваний характер військових дій в Китаї. Японські мілітаристи не вважали Китай серйозним противником і не планували, що ця війна буде тривалою [2, с. 362].

В ході війни Імператорська армія Японії здійснювала жорстокі військові злочини на окупованих територіях. Злочини носили характер геноциду, так як були спрямовані на знищення «неяпонців».

У грудні 1937 р., в ході японо-китайської війни, солдати Імператорської Армії Японії по-звірячому вбили безліч мирних жителів Нанкіна, столиці Китайської Республіки. За наявними оцінками, загинуло близько 300 000 мирних громадян, і ще близько 20 000 жінок (у віці 7-60 років) було згвалтовано.

У лютому 1945 р., за наказом Токіо, відступаючі війська японської армії вдалися до руйнування міста Маніли. Руйнувалася освітня інфраструктура, вузли зв'язку, адміністративні будівлі, храми і житлові будинки. В окрузі Маніли також відбувалися руйнування. Активно зачищались села та прилеглі монастирі. За деякими мірками, число загиблих мирних громадян під час інциденту в Манілі становить більше 100 000 чоловік.

Марш смерті на півострові Батаан, протяжністю в 97 км стався в 1942 р. на Філіппінах після закінчення битви за Батаан і пізніше був розцінений як військовий злочин японців. Точних оцінок жертв немає. Мінімальна оцінка – 5 тисяч померлих від ран, хвороб, голоду і зневоднення американців і філіппінців. Максимальна – 54 тисячі чоловік.

15.02.1942 р. Японія офіційно затвердила окупацію Сінгапуру. Окупаційна влада прийняла рішення про повну ліквідацію китайської громади. Знищувалися в основному китайці-учасники оборони Малайського півострова і Сінгапуру, але під розстріл відправлялися і мирні жителі. Операція із зачистки отримала назву «Су Цин». Число загиблих точно невідомо. За різними думками, цифри коливаються від 50 до 100 тисяч загиблих.

Величезну загрозу для СРСР і народів Китаю, Кореї та ін. являла підготовка Японії до бактеріологічної війни, розпочата з 1937 р. після розпорядження імператора Хірохіто про створення спеціального «загону 731» для ведення робіт з підготовки бактеріологічної зброї. Даний загін проводив найрізноманітніші дослідження на людях: перевірка біологічної зброї; випробування вакцин від висипного тифу, холери, сибірської виразки і дизентерії; дослідження венеричних захворювань (на жінках та їх плодах); а також дослідження дії на людину обмороження, отруйного газу, зневоднення і т. д. Відомо що «Загін 731» займався вівісекцією людей. Також солдати загону займалися утилізацією останків піддослідних – тіла спалювали в особливих крематоріях. По суті, «Загін 731» був аналогом німецького «Аненербе», з тією лише різницею, що загін був вузько спрямований на дослідження в області медицини [3, с. 569].

Активну роль в процесі фашизації для Японії зіграли масові організації, найбільш відомими з яких є «Асоціація допомоги трону», «Фракція контролю» і «Фракція імперського шляху».

Фашистська організація «Асоціація допомоги трону» була створена за ініціативою прем'єр-міністра Фумімаро Коноє в 1940 р. Одночасно зі створенням організації різко посилювався політичний режим, було встановлено контроль над всім економічним і суспільним життям країни. Велася активна пропаганда в ЗМІ шовінізму, мілітаризму і антикомунізму, посилювався поліцейський терор. Асоціації підпорядковувалися різні масові організації 22 («Асоціація великої Японії служіння вітчизні через виробництво»), «Молодіжна партія великої Японії» та інші). Незадовго до капітуляції Японії в Другій світовій війні, «Асоціація допомоги трону» була розпущена японським урядом [4, с. 227].

До угруповання «Фракція контролю» належали генерали і офіцери армії, які виступали за становлення в Японії фашизму і агресивне ставлення до інших країн. «Тосей-ха» спробувала уваяти більш політично консервативні елементи в межах армії, на противагу радикальному і ультранационалістичному «Кодо-ха». У 1940 р. угруповання домоглося цього, не змінюючи владу і працюючи «консервативно». Фашизм став національною ідеєю, не втрачаючи частку монархізму [5, с. 431].

«Фракція імперського шляху» являла собою фракцію, в яку входили особи молодшого офіцерського складу армії Японії. Метою організації було встановлення військового уряду і просування тоталітарних, мілітаристських і експансіоністських ідеалів. Фракція ніколи не визнавалася як політична партія і мала авторитет лише в межах армії. В результаті посилення і піднесення угруповання «Тосей-ха» Фракція імперського шляху в 1940 р. прийшла в занепад [6, с. 193].

Аналізуючи вище сказане, ми можемо дійти до висновку, що небезпека фашизму полягає в його антилюдських ідеях заснованих на перевазі однієї раси над іншими і наслідках прийняття ідей фашизму як основи до дій. Для Японії надмірне захоплення фашистською ідеологією вилилось в національну трагедію і призвело до повного краху економіки, знищення та ліквідації армії, розорення великих міст союзницькими військами, зміни державного устрою та окупації країни американськими військами на 7 років.

Список використаної літератури

1. Гаджиева Е. А. Страна Восходящего Солнца. История и культура Японии [Текст] / Е. К. Гаджиева. – Ростов-на-Дону: Феникс, 2006. – 256 с.
2. Жуков А. Е. История Японии [Текст] / А. Е. Жуков. – М.: Институт востоковедения РАН, 1998. – Т.2. – 703 с.
3. Супотницкий М. В. Очерки истории чумы: Чума бактериологического периода [Текст] / М. В. Супотницкий. – М., 2006. – Т.2. – 696 с.
4. Танин О. Военно-фашистское движение в Японии [Текст] / О. Танин. – М.: Партиздат, 1933. – 289 с.
5. Гречко А. А. Советская военная энциклопедия [Текст] / А. А. Гречко. – М.: Воениздат, 1980. – Т.8. – 690 с.
6. Richard S. Japanese Political History Since the Meiji Restoration, 1868-2000 [Текст] / S. Richard. – Palgrave Macmillan, 2002. – 395 с.

Ю. И. Черныш

студ. I курса

специальность «Правоведение»

Научный руководитель: к.ю.н., доц. Б. С. Бачур

ПРАВОВОЙ СТАТУС НАСЕЛЕНИЯ ДРЕВНЕГО ЕГИПТА

Древний Египет можно расценивать, как один из древнейших примеров формирования цивилизованного общественного и государственного строя. В различные периоды своего существования общественный строй данного государства принимал кардинально различные формы, адаптируясь под реалии времени. Опыт Древнего Египта настолько же актуален в нынешней правовой среде, как и, к примеру, Древней Греции и Древнего Рима, которые в свою очередь также заимствовали некоторые элементы аспектов своей социальной среды у державы на Ниле.

С самых ранних дат своего существования (примерно 3000 до н.э.) Египет формировался в основании течения реки Нил, что располагало к быстрому развитию ирригационных технологий, а в дальнейшем и последующему технологическому прогрессу [1, с.141].

Древний Египет был рабовладельческим государством, пусть и рабовладельческий строй был развит не так сильно как в государствах античности, соответственно низшим классом в Древнем Египте являлись именно рабы. В отличии от Древнего Рима, египетский раб имел право на имущество и семью, в случае совершения преступления, наказание он получал от органов государственной власти, а не от своего хозяина. В случае же освобождения хозяином раба, тот становился полноценным свободным человеком.